

бѣше съвсѣмъ раздробена на части, тѣ пакъ ъжъ съединиха подѣ едно правителство, чрезъ което улесниха развитието на общитѣ интереси между своитѣ подданници. Въ по-старитѣ врѣмена нѣколко голѣми възстания противъ турцитѣ сѣ предприемани. При края на XVI вѣкъ когато Седмиградскій князь Сигмундъ Батори и Влашкий князь Михаилъ Витезъ разбиха нѣколко пѣти турцитѣ на Долний Дунавъ, тогасъ всичкий полуостровъ отъ Черна Гора до Черно море се разшава. Българитѣ възстанаха въ старата царска столица Търново, но противъ голѣмата турска сила неможаха нищо да извършатъ. Въ XVII стол. нѣколко пѣти се възбунтуваха горскитѣ градове въ западний Балканъ. Сѣщо така и охридскитѣ Архиепископи въ тѣзи врѣмена не веднажъ работиха съ чуждитѣ царства за помощъ противъ турцитѣ, именно съ Испания, която тогасъ владѣеше въ Неаполь, и съ Папата.

Кждѣ края на XVII вѣкъ Австрийцитѣ изгониша отъ Унгария турцитѣ и навлѣзоха въ Сърбия. Подиръ много стотини години сега първъ пѣтъ въ вѣтрешността на Балканскій полуостровъ видѣха се християнски войски. Въ 1689 год. Маркграфъ Лудовикъ Баденскій спечели блѣстяща побѣда при Нишъ; Нишъ, Видинъ и Прищина се захванаха отъ Австрийскитѣ войски; нѣкои отдѣления приближиха се даже до София а други прѣзъ Косово поле дори до Скопие въ Македония на Вардаръ. Но всичко това на слѣдующата година пакъ се изгуби. Тѣзи събития твърдѣ много въодушевиха християнското население. Мислеха че турското царство въ Европа вече ще падне. Но подиръ несполукитѣ на Австрийцитѣ, Християнитѣ които бѣха възстанали или се